

Orbán Ottó

A BIRODALOM ALKONYA

Örvenöt éves vagyok.

Egész életemben egy süllyedő korszakból beszéltem kifelé.
Minden cselekedetemmel tagadni akartam, és minden cselekedetem
az ő tükre volt.

Legjobb tulajdonságaim tanúskodnak ellenem,
hajlamom a mérlegelésre, a belátásra, a kételkedésre,
a sokféle hang, amelyen szólni tudok,
becsületességem mindabban, ami az alakoskodás mesterségét illeti –
mind azt mutatja, hogy a császárságnak telt ezer eszmére is,
csak egyre nem,
s hogy ebbe bukott bele.

Korszakos bajt nem gyógyíthat személyes érdem. A jámbor hülyeség,
hogy költészettel akartam hatni krokodilokra –
csak úsztak a híg moslékban, és nem emelték ki fejüket a hétköz-
napokból,

apró szemükből sütött a filozófiájuk,
hogy ez, ami a fogunk közt van, ez a miénk, ezt megzabáljuk, és
szarunk rád és kiérlelt stílusodra, haver,
mert hiába szövegelsz itt, ha magad is csak a fölgyújtott olajkutat
és a lángoló országok fekete füstjétől pislogsz.

Ki tagadhathá, hogy vétkem a természet ellen való?
A nagyságrendek logikáját akartam megtörni,
verssoraimmal dúcolva alá egy összedőlőni készülő világot,
mely nem hagy maga után mást, csak egy paradoxon porkupacát, hogy
a törpék közt a nagy még mindig kicsi.

Jöjj el, új tavasz óriása, aki ha minden jól megy,
minden tudásod birtokában is félvad kamasz leszel, mint a mediterrán
napsütés aranyfüstjében megszépült görögök,
nyújtózz el fényes világodban, és élvezd ki azt, hogy a történet
elején tartasz,

tudod, ki az istened, hol lakik, hogy éred el –
az ember két legnagyobb képessége, hogy tanulni és felejtetni tud.
Ezredszer kezdjed előlről, ugyanonnan, ugyanúgy, nézz fölfelé,
s ne nyisd föl túl hamar a kripta ajtaját,
mélytengeri hidegéből a hanyatló kultúrák bíbor ragálya és ravasz
szertartásrendje árad,
hogy elújjold magad a csillagok közt, és kurvák olében szenvedj
hajótörést,

és ütösk programod első számjegyéig hatoljon a vírus,
és megtörténjék veled is minden, lépésről lépésre, ahogy velünk.